Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Glasul cuvântului Meu sună peste cetate ca să se ridice porțile și să intru cuvânt în cetate. Ridicați-vă și deschideți Domnului, și deschideți cartea cuvântului Meu ca să Mă așezați în ea cu zi de praznic sfânt, fiilor din porți, căci prin porți se intră în cetate, precum este scris. Dacă Tatăl Meu lucrează lucrez și Eu, și lucrați și voi când Dumnezeu lucrează ca să-Și așeze pe pământ cuvântul, iar îngerii slujesc venirea Mea cuvânt pe pământ.

O, nu Mă încurcă necredința celor ce știu lucrarea Mea cu voi, dar nu e necredință, fiilor, ci e lipsă de iubire de Dumnezeu, ca și acum două mii de ani când s-au făcut că nu Mă cunosc cei la care am venit și am bătut să Mă vestesc Fiu al Tatălui Savaot, născut în Betleem din mamă Fecioară, precum era scris în prooroci să vin, iar acum tot așa ca atunci, își văd de ale lor cei ce știu de glasul Meu de peste voi, că lucrez aici de șaizeci de ani, și toți unii după alții se fac că nu aud. O, nu e de mirare aceasta, de vreme ce omul are nevoie de mărire, de poziție, de întâietate, dacă el și-a ales să fie cel dintâi, și nu Dumnezeu, Care l-a zidit pe om.

O, fiilor, am spus aici la voi că puțini ajung să vrea să înțeleagă pentru ei înșiși ce înseamnă să fie omul vrednic de Hristos. Îi este greu omului să nu-și aibă voia sa, chiar dacă el, creștin fiind, spune rugăciunea Tatăl nostru și spune Tatălui prin ea: *Tată, facă-se voia Ta pe pământ ca și în cer!* O, nu pot nici cei ce vin și se dau Domnului cu viața lor, cu iubirea lor, nu pot nici aceia toți, nu pot toți să nu-și aibă voia lor multă vreme, ci numai o vreme, și se ridică și ei și lovesc și se nemulțumesc și trădează apoi pe Domnul și se duc spre voia lor, și iată, îi este greu omului să nu-și aibă voia sa, să nu-și fie sieși Dumnezeu și să fie Domnul dat în lături de om.

O, e zi mare această zi de praznic sfânt, fiilor. Mare este și învățătura pe care o pun pe masă la voi în ziua aceasta mare în cer între sfinți, când cel mai mare între proorocii lui Dumnezeu, Ioan Botezătorul, este azi serbat pentru intrarea lui în cetele de sfinți în cer, după ce femeia nelegitimă a regelui Irod a dat poruncă să i se taie capul lui Ioan, fiindcă Ioan dojenise pe Irod pentru păcatul dintre el și femeia fratelui său.

O, fiilor, nu este iubită de oameni taina pocăinței, părerea de rău pentru păcatele omenești. Sunt păcătoși toți oamenii, și nimeni nu-i învață că le trebuie pocăință pentru păcate ca să fie iertați prin ea. O, dacă omul ar avea tot timpul duhul pocăinței n-ar mai veni peste el ispășiri pentru păcat, n-ar mai veni încercări, suferințe, tristeți și boli umilitoare de trup și de duh, și nici căderi din Dumnezeu n-ar veni să-l smulgă pe el din rădăcină, din Hristos, fiilor. Omul însă are duh de semeție, de nemulțumire, de răzvrătire apoi, de nesupunere, de neiubire și de cârtire, de îndreptățire de sine și de neîndreptățire asupra semenilor săi. O, iată ce face omul în loc de pocăință, spre durerea Mea!

La facerea cerului și a pământului am pus soarele pe cer ca să lumineze pământul și să-l încălzească, iar pe pământ am pus omul ca să luminez prin el lumea și cerul și să Mă încălzesc de la el, iar omul se smulge din mâna Mea și se duce de lângă Mine, se duce în lături și nu mai am de la el mângâiere. Iubirea Mea este omul, de aceea l-am zidit pe om, dar Eu, Domnul, nu sunt iubirea omului, că om pe om se iubește, și n-am iubirea omului, n-are Făcătorul omului iubire de la om. Omul ar fi să fie soarele Meu, de la care să Mă încălzesc, de la care să primesc mângâiere și căldură în cer, precum primește el de la Dumnezeu din cer cele dăruite lui. O, dacă nimeni nu-l învață și nu-l îndeamnă aceasta pe om, de unde să ia ca să știe omul duhul pocăinței și să-l așeze în el apoi împotriva păcatelor care îl slăbesc mereu, sugând din el viața?

A venit Ioan Botezătorul, a venit înaintea Mea în fața oamenilor și a strigat la ei și le-a spus: *«Pocăiți-vă, că vine împărăția cerurilor!»*. Veneau mulți când îi auzeau strigarea și anunțarea împărăției cerurilor, veneau și se botezau și-și arătau păcatele ca la un vindecător, și mulți din ei rămâneau ucenici ai săi, ai învățăturii sale, iar cei care veneau ca iscoade din partea celor mari de peste ei ca să-l ispitească, erau aceștia prinși de Ioan cu viclenia lor și-i numea pe ei pui de viperă, șerpi care fug de mânia care avea să vină peste cei necurățați de păcate, și le zicea: *«Orice om, ca orice pom care nu aduce roade, orice om care nu aduce rod de pocăință se taie și se aruncă în foc, ca pomul cel fără de rod»*.

O, a venit Ioan cu vestea pocăinței și striga peste oameni să se pregătească pentru Domnul că vine Domnul, dar mărturia lui nu le intra în gând la cei mulți, ci la cei puțini, puțini de tot, ca și azi, când cuvântul Meu răsună din cer și până pe pământ, iar cei mulți îl dau la spate și-și văd de dorințele și de plăcerile lor pe mai departe, că așa le este drag.

O, fiilor, fiilor, cei ce nu Mă iubesc și nu Mă primesc pe Mine pentru ei prin cuvântul Meu de azi, aceia se îndreaptă spre voi cu duh de judecată pentru venirea Mea la voi cuvânt și se spală pe mâini de răspuns, zic ei. O, n-au înțeles pe deplin venirea Mea de azi cuvânt pe pământ, n-au înțeles-o toți, ci numai puțini așa cum se cere, și n-au înțeles-o toți nici dintre cei care au bătut ca să intre și ei cu poporul cuvântului Meu, că au venit și au stat și au văzut și au auzit și au putut cu Dumnezeu, până când nu le-a mai venit bine să lucreze ascultarea, și s-au apucat de duh de nemulțumire, de judecată, de răzvrătire apoi și de învinuire spre cei de la care au luat lucrarea ascultării de Dumnezeu, și apoi disprețul, ba chiar ura, care i-au ajutat să lase calea cea cu Dumnezeu.

O, fiilor care ați venit, ați intrat, ați stat, ați crezut, ați iubit, ați lucrat lângă Mine, și apoi v-ați făcut rost de dorințe străine de voia Mea cea de aici. O, măi fiilor, iată vorbiți de rău, faceți haz, purtați din gură în gură vorbiri de rău pentru nemulțumirile voastre și puneți vină pentru ele pe cei ce au rămas cu Mine sub crucea vremii de azi. O, Eu nu v-am vorbit de rău pentru faptele voastre, cu care M-ați răstignit în voi ca să nu mai pot în voi și pentru voi, dar voi M-ați vorbit de rău prin nemulțumirile voastre înșirate de colo-colo, din unul în altul asupra celor cu care Îmi port povara zilelor de apoi, când iată, vin prin ei pe pământ cuvânt de înnoire a lumii, a omului, precum este scris, fiilor pribegi acum, că Mă uit și văd privirea Tatălui după voi și spunând de voi: *O, pribegii tatii*, și vă plânge Tatăl pribegia, că voi sunteți iarăși în lume, și lumea este Babilonul, este locul robiei celor ce nu ascultă de Dumnezeu, și greșesc față de El și cad robi, ca pedeapsă a neiubirii și a neascultării de Dumnezeu.

Duh batjocoritor împărțiți între voi asupra celor de sub povara Mea, iar Eu, o, ce să fac? Să vă pun mâna la gură ca să nu mai faceți haz pe seama purtătorilor Mei, crezând că lor le faceți aceasta? Să vă pedepsesc pentru trădare, sau pentru că nu M-ați iubit? O, pedeapsa vă este căderea din brațul Meu, și încă nu-i simțiți usturimea, că acum o simt Eu, Domnul, dar roata se învârte, fiilor, iar Eu sunt milos și vă dau sfat să vă cumințiți gura și cuvintele și să plângeți pentru voi că n-ați răbdat pentru Mine până la sfârșit, că, să știți, numai cei cu inima creștină pot totul în cele mai grele clipe și suferințe, pot, pentru că atunci este proba care te dovedește dacă ești creștin dăruit lui Hristos, căci suferința este cea care te poate învăța puterea și taina vieții, că iată, cei care cu trudă și cu răbdare Îmi poartă de mânuță un popor spre Dumnezeu, ei numai prin dureri s-au format ai Mei, numai prin lipsa dragostei din jur pentru ei, și a trebuit să poată ei pentru Mine numai așa, numai disprețuiți de cei atât de puțin creștini cu inima din ei, și adesea aud în suspinele lor tăcute spunându-Mi duruți ca David, *„Izbăvește-ne, Doamne, de răzvrătirea poporului!”*.

O, fiilor cu suspin în voi, iată, cei care v-au sprijinit cândva dau acum în voi cu vină pentru ei înșiși, bat cu jocul lor în porți ca să dea gol, ca la sport, unde cel mai bătut pământ este în porți, că fiecare caută să doboare portarul și să trimită mingea în porți ca să câștige bătălia. Caută unii spre alții cei ce M-au părăsit, dar nu pe voi, ci pe Mine M-au aruncat din calea lor ca să aibă

voia lor fiecare și ca să se sprijine frățește, zic ei, pe calea cea pribeagă, fără Dumnezeu pe ea, că asta înseamnă să fie omul pribeag, fără căpătâi, fără veghe. O, Mă părăsesc ei pe Mine, darămite pe voi! Mai întâi de Mine se răcesc, și apoi de voi, de cei ce-Mi rămânești aproape, iar ei își croiesc viață pământească ajutându-se între ei, după ce fug pe furiș de fața Mea și a voastră, și Mă uit la ei cu jale când își risipesc viața fără de folos veșnic, fără preț, fiilor. A fi ei de partea voastră pe mai departe, ar fi să nu vorbească de rău nici între ei, nici în lături, ca să se cheme că nu sunt împotriva voastră. Dar nu, o, bieții de ei, că Mă spun la lume că fac ce zice omul, că Eu fac ca omul aici unde-Mi am lucrul și poporul. O, cine nu vrea să înțeleagă taina lui Dumnezeu cu omul, acela zice ce vrea el să zică, iar când zice se atinge de Duhul Sfânt, nu de om. Iar dacă ei Îmi umilesc fața și lucrul, Eu ce să le fac? Să nu-i las să fie duși spre umilire?

O, cum să nu zic ca omul? Eu, Domnul, de șapte mii de ani zic ca omul, și te întreb pe tine, cel ce zici că Eu, Domnul, zic ce zice omul aici, în cetatea Mea de cuvânt, te întreb, ce să fac cu tine când tu Îmi ceri să-ți împlinesc o rugă? Să nu zic ca tine? Să nu ți-o împlinesc? Eu sunt Cel care a spus: *«Cereți, și vi se va da, bateți, și vi se va deschide, și orice veți cere Tatălui în numele Meu, Eu voi face».*

O, cum să nu zic ca omul? Numai să zică omul spre Dumnezeu, și Eu sunt gata să-l aud, să-l ascult, să-l ajut, să-l iert dacă-Mi cere. Iar tu, cel ce Mă împungi ca să Mă doară, iată, am zis ca tine când M-ai părăsit sub cruce, și nu te-am oprit să Mă părăsești, ci am tăcut sub durere și a ieșit ca tine, nu ca Mine, Cel ce plâng după fiii smulși de la sânul Meu. O, nu te doare de durerea Mea cea de la tine și de aceea Mă lovești cu vorbă de vină, iar Eu îmbrac în armură de îngeri de jur-împrejur pe cei ce Mi-au rămas sub cruce aproape ca să lucrez cu ei ce mai am de lucrat în zilele acestea, că tainic lucrez, dar lucrez.

Iar cine dă în voi, cei rămași ai Mei aici, o, aceia dau în Mine, nu în voi, iar Eu sunt plin de rane de la ei, de la cei ce aruncă în voi de departe, că Eu am nevoie de voi și Mă așez în fața celor ce vă lovesc pentru ei înșiși ca să vă slăbească în porți, că toți vor să dea gol în porți și se zbat cu învinuiri, că ziua și noaptea ei fac haz pe seama voastră și vă disprețuiesc și se răcoresc așa, iar fața Mea este cea care primește toată joaca lor spre țintă, tot neastâmpărul lor, pe care de aici l-au început și l-au jucat de la unul la altul, și iată-i, nu se astâmpără ca să nu lovească înapoi pentru răceala lor de Dumnezeu și de voi, tot mai proaspăt lucrată.

O, fiilor, stau între voi și cei ce dau în voi cu vină pentru ei înșiși, o, și de ar ști aceștia că în Mine dau când dau în voi! Am îmbrăcat în cuvânt în toată vremea toate neascultările lor ascunse, sau pe față lucrate, și am făcut aceasta să-i ajut să știe că Eu, Domnul, sunt odată cu ei aproape de faptele lor ascunse și rabd îndurerat, așteptând trezirea celui greșit, iar ei gândeau să plece odată cu descoperirea faptelor lor. O, și aici și afară au purtat din gură în gură vină asupra voastră în apărarea faptelor lor ascunse, bieții de ei, și iată-i, ispitesc pe Dumnezeu de la unul la altul prin duhul iscodirii și nu-și mai cunosc îndatoririle, căci un creștin cu inimă adevărată în el nu face așa ceva, nu ispitește, nu iscodește, nu învinuiește, nu judecă Duhul Domnului lucrător pe pământ, și iată, nu știu ce fac cei ce nu mai au astâmpăr, și-și fac rost de răspuns greu, bieții de ei. O, Dumnezeu nu dă cu bobii ca un ghicitor care vrea să știe și să afle dând cu bobii, căci Domnul este Cel ce vede și Cel ce știe mai înainte de cuvinte și de fapte, numai că omul mic la suflet și la iubire Mă crede ca pe el și râde de Mine dacă altceva nu poate mai bun, iar Eu, Domnul, zic ca omul, îl las așa cum își alege el să fie și să facă, dar își alege și plata, tot el și-o alege, și fiecare faptă va primi răsplata sa bună sau rea, că Eu dacă vin, vin și dau fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris despre venirea Mea cea pentru fiecare om.

O, cum să nu zic ca omul care zice ca Mine și căruia Eu îi dau să zică și ce să zică, de vreme ce s-a dat Mie locaș și Duhului Sfânt, Care din ale Mele ia și pune în om și Se împarte apoi prin om? Când Eu zic ca omul, pun mai întâi în om voia Mea, cuvântul Meu, și fac aceasta ca să nu trec peste om, ca să nu lucrez fără om, ca să nu zic fără om, ci să fie și omul, că l-am făcut pe om să Mă sprijin cu el, să Mă mângâi cu el, nu de altceva l-am zidit pe om, ci l-am zidit ca să pun în

el voia Mea și să facă el ce zice Dumnezeu, iar Dumnezeu să facă ce zice omul în care Domnul Se așează și lucrează voia Sa.

Voi, cei care ați părăsit mersul cu Mine și cu cărarea cuvântului Meu, o, fiți cuminți, fiilor, nu mai aruncați înapoi cu vină, că în duminica Floriilor M-ați lăudat, iar acum aruncați în Mine cu pietre și cu vină, fiilor. O, nu-i frumos. Dacă nu vă puteți însuși vina și pocăința cea pentru ea, măcar nu vă faceți judecători Mie, căci este scris că judecătorii vor fi cei judecați, iar cei ce se smeresc vor fi înălțați. Așadar vă rog cu duh duios, rămâneți de partea Mea și a celor cu care Îmi duc povara pe mai departe, căci ei sunt duioși după voi, Eu, Domnul, vă spun aceasta, iar voi alegeți să credeți sau nu ceea ce Eu vă spun. O, dacă n-ar mai cădea și alții prin căderea voastră, care servește ca pildă pentru cei slabi, Eu, Domnul, M-aș apleca după voi în grămada de spini în care v-ați încâlcit atât de mult și v-aș scutura de tot veninul rugilor înspinați și v-aș ridica spre pocăință, dar mersul Meu cel de azi este altfel decât orice mers de până acum cu omul, că sunt la capăt de timp vremea și omul, și se cere ziua biruinței să se arate, nu lungirea vremii de luptă, căci omul nu mai are voința cea spre Dumnezeu, ci numai spre înapoi trage, săracul.

Iată, trebuie să se știe: cine merge înapoi nu mai merge înainte, iar alta a treia cale nu mai este, o, și de aceea trebuie pocăință și iar pocăință, calea cea de a treia, care oprește omul pe loc și așteaptă pe Domnul cu iertarea și cu învierea, căci pocăința este calea învierii, nu este altceva ea. Ioan Botezătorul a sunat pocăința în lung și în lat acum două mii de ani, și de atunci și până azi peste pământ și peste om, iar ea are ca început în om lepădarea de sine, nașterea din nou, o nouă făptură și roade vrednice de pocăință, așa cum prin Ioan a lăsat Dumnezeu. Amin.

— Eu, Doamne Mielule și Dumnezeule Stăpân, pentru aceasta m-am născut pe pământ: să croiesc oamenilor calea cea de a treia: pocăința și roadele ei apoi în om. Cel ce nu merge înainte, acela merge înapoi, și altă cale de mers nu mai este pentru el. Așadar, eu am venit în calea Ta și am strigat înaintea Ta peste oameni să se oprească pe loc și să se cerceteze fiecare pe sine pentru pocăință și pentru Duhul Sfânt, Care naște din nou omul și face din el făptura cea nouă.

O, ce măreț ai cuvântat pentru sărbătoarea mea între sfinți în ziua aceasta, Blândul meu Păstor! Aveai încă de așezat în carte, și vei așeza în zilele ce vin dezlegare de înțelesuri, Doamne, că azi ai grăit de durerea Ta de la lipsa pocăinței omului despărțit de Tine pentru voia lui, de depărtarea lui de Tine, o, Doamne. O, ai fost blând în cuvânt față de durerea Ta mereu proaspătă, mereu deschisă rana Ta, că Tu iubești mult acest popor mititel și stai cu mâinile întinse deasupra lui, că se ivesc trădări și dureri și întărești peste cetate strajă cerească, ochi și urechi de sus de jur-împrejur, căci diavolul dușman e supărat, e răvășit, iar Tu îl cumințești cu răbdarea Ta, cu suspinul Tău duios, care îl arde, îl arde duioșia Ta, și țipă sub această măreție toată ceata sa.

O, ai, Doamne, încă de deslușit despre duhul celor ce se neliniștesc pe pământ din pricina slavei Tale cu poporul Tău cel mic, dar nimeni nu pierde nimic din ce are dacă lucrarea Ta de cuvânt stă și lucrează tainic pe această vatră, spre paza cea de sus a pământului și a neamului român, că aici numai cei ce se leapădă de sine se pot cumva apropia, iar pentru ceilalți se lucrează tainic în cer și pe pământ, ca să fie salvare, Doamne. O, de s-ar cumința deplin cei ce au încă de aruncat cu răutate în cetatea cuvântului Tău!

Roade vrednice de pocăință vor face oameni cât mai mulți pentru cele ce vin pe pământ ca să încerce pe locuitorii lui, și mulți se vor înțelepți spre curățirea păcatelor lor, ca să nu vii, Doamne, și să găsești blestem peste pământ. Eu m-am mângâiat sub cuvântul Tău, plin de taine în el și azi, căci cuvântul Tău rostit de gura Ta, chiar dacă nu ajunge multora la urechi, el lucrează, el are putere, Doamne, el așează împliniri tainice, căci Tu și sfinții Tăi așa a fost să lucreze și să împlinească voia Ta pe pământ și în cer.

Mă aplec cu recunoștință pentru măreția Ta din cuvântul Tău în ziua mea de pomenire între sfinți. Tu ești Păstorul și ai grijă de toate și mângâiere împarți și nădejde, Doamne, iar credința va crește, se va mări, și prin ea toate, toate vei împlini, o, Doamne, căci așa este scris. Amin.

— O, am încă de așezat în carte despre omul cel vrednic de Hristos deslușire, și despre cel ce poate cu Mine atât cât am Eu să pot prin om, Botezătorule al Meu. Am stat în ziua aceasta cu mare grijă pentru cuvântul pus în carte, că-s plin de dureri proaspete, o, ucenicul Meu iubit. Mă mângâi când Îmi împărtășesc durerea. Omul se răcorește când își împarte durerea care îl sufocă, dar Eu, Domnul, Mă mângâi în durere ca s-o port împărțită cu omul pe care-l doare de Mine, nu numai cu voi s-o port, o, sfinți ai Mei.

O, fiilor care-Mi așezați cuvântul în carte când îl rostesc vouă de deasupra ca pe munte sus deasupra lui Moise în vremea aceea. O, fiilor, Mă așez tot timpul între voi și loviturile care vin spre voi, și spun aceasta ca să știe cei ce trimit spre voi loviri că Eu sunt Cel ce le primesc, și că toate cuvintele lor sunt adunate și nu se pierd, iar Eu le iau și grăiesc despre ele cu cei ce lovesc cu ele în voi, dar între voi și ei sunt Eu, și mare ocrotire fac pentru voi, că mare Îmi este și lucrarea pe care o port cu voi, pe cât este și de tainică, fiilor.

Și acum, până iarăși vă voi striga să vă așez întru întâmpinarea cuvântului Meu, las pace multă vouă. Pace vouă, pace vouă, fiilor! Veghea Mea cea pentru voi e mare, și nu se stinge lampa ei, iar voi să știți: am grijă, am grijă de voi mereu, mereu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 -08/11-09-2017